

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/160/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204441
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Čekanová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204441.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Natálie Čekanovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35807598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36864421, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 5. februára 2014, č. k. 6C/120/2012-118, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 2.633,19 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 526,64 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou nie je dôvodná a preto ju zamietol. Najskôr skúmal, či sú splnené podmienky konania. Uzavrel, že pokiaľ sa žalobca domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na základe nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v prietahoch v konaní, je tak daná právomoc a príslušnosť súdu prvého stupňa tento nárok vecne posúdiť, prejednať a rozhodnúť o ňom. Námietku žalovaného o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil ako nedôvodnú. Bol názoru, že ide o nedostatok podmienky konania, ktorý je odstrániteľný a ten bol v konaní odstránený tým, že v priebehu konania uplynulo od prijatia žiadosti žalovaným do dňa rozhodnutia súdu viac ako 6 mesiacov a žalovaný v tejto lehote nárok žalobcu na náhradu škody neuspokojil. Pokiaľ žalovaný namietal procesné nedostatky žaloby, tak konštatoval, že žaloba mala nedostatky, no nie také, aby odôvodňovali postup súdu podľa ustanovenia § 43 ods. 1 OSP. Žalobca uviedol v žalobe rozhodujúce skutočnosti a z označenia veci bolo možné zistiť, od ktorej konkrétnej exekučnej veci svoj nárok odvodzuje. Súd prvého stupňa prejednaním veci dospel k záveru, že v exekučnom konaní nedošlo k žalobcom tvrdeným prietahom. Poukázal na Exekučný poriadok, ktorý v ustanovení § 44 ods. 2 v čase začatia exekučného konania stanovoval 15 - dňovú lehotu iba pre udelenie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom plynula od doručenia žiadosti exekútora súdu, nie od podania návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora. Uvedená lehota neplatila pre vydanie zamietavého rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. pre vydanie rozhodnutia o zastavení exekučného konania. Pre iné rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia platila všeobecná povinnosť súdu konať a rozhodnúť o tejto žiadosti v primeranom čase, bez zbytočných prietahov tak,

aby to zodpovedalo právu oprávneného na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Konštatoval, že pred rozhodnutím o žiadosti exekútora bol súd povinný posúdiť okrem formálnych náležitostí exekučného titulu (právoplatnosť, vykonateľnosť) aj súlad s ustanoveniami vnútroštátneho a európskeho práva o ochrane spotrebiteľa (ako vyplýva z konštantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ), pričom ide - aj vzhľadom na rozsiahlosť právnej úpravy a jej európsky aspekt - o pomerne náročný proces aplikácie práva. Toto posúdenie však v danom prípade sťažil resp. znemožnil práve žalobca (oprávnený), keď na výzvu súdu nepredložil súdu úverovú zmluvu a všeobecné obchodné podmienky obsahujúce rozhodcovskú doložku (keďže exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok). Dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia (24.09.2009) do rozhodnutia súdu o zastavení exekučného konania dňa 10.03.2010 č.k. 4Er/689/2009-11, ktoré na odvolanie žalobcu potvrdil Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 18.05.2010

č.k. 5CoE/201/2010-22, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.07.2010, preto nemožno považovať za prietahy v konaní na strane súdu. Žalobca mal k dispozícii nielen rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, ale aj zmluvu a všeobecné podmienky, v ktorých bola obsiahnutá rozhodcovská doložka, tieto súdnemu exekútorovi ani súdu nepredložil, hoci zo svojej činnosti ako subjektu poskytujúceho pôžičky a úvery musel vedieť, že súd pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie potrebuje aj rozhodcovskú doložku. Dospel k záveru, že vecný základ nároku žalobcu bol nedôvodný, nakoľko nebol zistený nesprávny úradný postup v postupe exekučného súdu, bolo by tak bezpredmetné zaoberať sa vznikom škody, jej výškou a príčinnou súvislosťou medzi postupom exekučného súdu a škodou žalobcu. Žalobca v konaní nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi a na jej preukázanie ani nenavrhol žiaden dôkaz. Táto nevyplýva ani z exekučného spisu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 4Er/689/2009. Žalobcom predložený znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD. nepovažoval za dôkaz, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Zdôraznil, že vzhľadom na potvrdenie rozhodnutia prvostupňového exekučného súdu v odvolacom konaní treba považovať postup exekučného súdu a ním vydané rozhodnutie (ako akt aplikácie práva - tak vnútroštátneho, ako aj práva Európskej únie - na konkrétne skutkové okolnosti daného exekučného konania) za správne a zákonné. V žiadnom prípade nemožno v konaní o náhradu škody posudzovať zákonnosť alebo nezákonnosť rozhodnutia exekučného súdu. Ďalej konštatoval, že vo veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov pôsobiacich na exekučnom súde, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prietahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejme všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Keďže žaloba bola nedôvodná už v samotnom právnom základe uplatneného nároku, nebol dôvod o právnom základe uplatneného nároku rozhodovať medzitýmym rozsudkom. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 151 ods. 2 OSP a žalovanému nepriznal trov konania nepriznal, keďže si ich nevyčísliť a zo spisu mu žiadne nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) OSP sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) OSP, v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) OSP), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) OSP, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 OSP preto on, žalobca, sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Poukázal na to, že uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného, pritom poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Konečné rozhodnutie vo veci (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Namietal, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť

vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Konajúci súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal tiež porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, preto v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám, preto poukázal na judikatúru ústavného súdu, týkajúcej sa koncepcie spravodlivého súdneho konania, z ktorej vyplýva, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Bez nariadenia pojednávania súd prvého stupňa doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď žalobca žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. V odôvodnení rozhodnutia sa súd prvého stupňa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka. Úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. V danej veci je právnym titulom nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. On, žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si on, žalobca zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žalobca preto navrhoval, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods. 3 OSP aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 OSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd viazaný.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako

aj záver, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Žalobca založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd v exekučnej veci vedenej proti povinnej J. I., rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 16.08.2010 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, pričom konanie na exekučnom súde začalo dňa 18.08.2009, tzn. že k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Z dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa vyplýva, že toto tvrdenie sa nezakladá na pravde. Súd prvého stupňa správne konštatoval, že žalobca ako oprávnený, podal prostredníctvom súdneho exekútora na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou žiadosť o udelenie poverenia dňa 24.09.2009. Výzvou zo dňa 21.01.2010 bol právny zástupca oprávnenej vyzvaný súdom na predloženie úverovej zmluvy vrátane všeobecných zmluvných podmienok. Oprávnený na výzvu nereagoval. Exekučný súd uznesením č. k. 4Er/689/2009-11 zo dňa 10.03.2010 exekučné konanie zastavil. Oprávnený podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie a Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 18.05.2010 č.k. 5CoE/201/2010-22 uznesenie prvostupňového exekučného súdu potvrdil, takže toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.06.2010.

Odvolací súd zdôrazňuje, že zo znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehotu 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovuje zákon na vydanie písomného poverenia exekútora na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok a ustálená súdna prax usmerňuje exekučné súdy pred vydaním poverenia materiálne preskúmať, či neexistuje právna nedovolenosť alebo rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu. V prípade materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu je vo všeobecnosti 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom, keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. A práve preto zákon nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia ani na zastavenie exekučného konania. Z jazykového, gramatického výkladu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákonodarca nemal na mysli lehotu 15 dní na vydanie akéhokoľvek rozhodnutia, ale iba na vydanie „poverenia“ súdnemu exekútorovi, aby vykonal exekúciu. Ak by bolo jeho zámerom, aby sa lehota 15 dní vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, výslovne by to upravil spôsobom ako pri iných ustanoveniach Exekučného poriadku (napr. § 44 ods. 8, § 50 ods. 2, atď.) teda s použitím slova „rozhodne.“ Z uvedených viacerých druhov výkladov zákona (gramatický, jazykový, účelový) vyplýva, že je nesprávny výklad žalobcu, podľa ktorého je zákonom daná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia takej žiadosti.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že v prejednávanej veci sa po právnej stránke nejednalo o zložitú vec.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl.

48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prietiahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia (24.09.2009) do rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie (10.03.2010), nemožno považovať za prietahy v konaní, ktoré by mohli viesť na strane žalobcu k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu žalobcu na súdnu ochranu.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z..

V nadväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ustanovenie § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Keďže ako súd prvého stupňa, tak odvolací súd vychádzajú zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona.

Odvolací súd nezistil pri preskúmaní námietok žalobcu uvedených v odvolaní, že by bola žalobcovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov, v dôsledku čoho rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces a preto neobstoí námietka žalobcu, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Predmetná vec bola náhodným výberom pridelená sudcovi JUDr. Radoslavovi Svitanovi PhD. O námietke zaujatosti vznesenej žalobcom, rozhodol dňa 22.10.2012 nadriadený súd uznesením č.k. 6 NcC/338/2012-15 tak, že sudca JUDr. Radoslav Svítana PhD. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 6C/120/2012. Odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR uznesením č. k. II ÚS 551/2013-11 zo dňa 30.10.2013 odmietol sťažnosť žalobcu, ktorou namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyhlásil všetkých sudcov okresného súdu, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Ďalšie odvolacie námietky zo strany žalobcu neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil opakovane pojednávanie, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Vyjadrenie žalovaného k návrhu na začatie konania bolo žalobcovi doručené dňa 14.03.2013 spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania vytyčený na 15.04.2013, pričom tento termín pojednávania bol následne zrušený z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu žalobcu na prerušenie konania. Druhý termín pojednávania súd prvého stupňa vytyčil na 05.02.2014 a predvolanie žalobcovi doručil dňa 27.01.2014. Žiadneho z nariadených pojednávani sa žalobca napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti bola žalobcovi súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného v konaní. Túto možnosť žalobca nevyužil ani po poučení podľa ustanovenia § 120 ods. 4 OSP, ktoré bolo doručené právnenému zástupcovi žalobcovi dňa 14.03.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že samotná žaloba ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany žalobcu spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90 % nevzťahujú na prejednaný prípad (napr. o prerušení konania nebolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom, ale uznesením zo

dňa 13.05.2013 č.k. 6C/120/2012-69, ktoré v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/73/2013-92 zo dňa 31.07.2013 nadobudlo právoplatnosť 19.09.2013).

Z vyššie uvedených dôvodov, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP. Žalovanému ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd zistil, že z obsahu spisu žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú a žalovaný si trovy odvolacieho konania neuplatnil. Preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.